

съ носовите звукове *н* и *м*. Когато юсовете сж са намирале посрѣди сжгласните букви *б*, *в* и *п*, то заедно съ *о*-то и съ *ѣ*-то са е произносилъ и носовиятъ звукъ *м*, а предъ сичките други гласни и сжгласни носовиятъ звукъ *н* (напр. голѣжъ — голомѣжъ, у помяците Golab, зжѣжъ — зомѣжъ, зубъ, пѣтъ — понтъ, двѣтъ — вевентъ, ѣжжжъ — ѣензжжъ, жгжжъ или жголжъ — онгжжъ, и пр.). На крайтъ на думите ж-тъ така сжщо е давалъ на сжгласната буква *н* носовъ звукъ, като напримѣръ ржжжъ (ронконъ). Само въ окончанieto на пѣрвото лице въ настоящето време носовиятъ звукъ *н* са е измѣнялъ на *м*.

Въ новиятъ славянски езикъ юсовете сж биле измѣнени подъ влиянието на русското нарѣчие и замѣнени съ други букви, напримѣръ съ *ѣ* намѣсто *ж*, съ *ю* нам. *ѣ*, съ *я* (я) нам. *ѣ* и *ѣ*. Послѣ сжгласните букви *ж*, *ш* и *щ* понѣкогашъ послѣдните двѣ букви сж преминавале даже и въ *а*, напримѣръ начати нам. начати.

5) Буквите *кси* и *пси* (*ѣ* и *ѣ*) сж са произносили като *кс* и *пс* и писале сж са найповече въ чуждите думи.

6) Буквата *ѣжица* (*ѣ*) са е произносила като нашето *ѣ*, ако само тя са е намирала между двѣ гласни, напримѣръ, лѣвитъ (левитъ) евангелие (евангелие); а въ сичките други случаи като *и*, напр. стѣхія (стихия), мѣисей (Моисей).

7) Отъ двѣте гласни букви *и* и *ѣ* пѣрвата са е употрѣбляла почти исклучително. Послѣдната са е употрѣбляла само като сжбращение при крайтъ на рѣдовете или на думите, во-